Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 280 602 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN**
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 mei 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2022 werd ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

Op dezelfde datum werd aan verzoeker tevens een inreisverbod van drie jaar afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :
[…]
Alias: […]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 24.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
v 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn, wetende dat hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van naam, feiten waarvoor hij op 22.07.2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden (verzet aanvaard op 24.05.2022).
Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft vier keer asiel aangevraagd in België op 06.01.2016, 26.07.2016, 29.03.2018 en op 01.09.2020, al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de waarheid over zijn werkelijke profiel.
Ook zijn laatste asielaanvraag werd door RW negatief afgesloten op 25.05.2021, maar hiertegen heeft hij nog een cassatieberoep lopende bij de Raad van State.
Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Gent op 10.05.2022. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.
Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving hij tot op heden ook geen bezoek van vrienden of familie in de gevangenis. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Zo wordt er geen geloof gehecht aan zijn voorgehouden profiel van Afghaans vluchteling in Iran en vertelde hij niet de waarheid over zijn werkelijke profiel.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Naar aanleiding van de terechtzitting heeft de verzoekende partij een *"aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/62 Vw"* ingediend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) merkt op dat de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen in de rechtspleging voor de Raad enkel is voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/76 ressorteert onder titel I *bis*, afdeling II, van de vreemdelingenwet dat de specifieke bepalingen bevat die gelden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze procedure is op de huidige zaak van toepassing. Artikel 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet, dat het verloop van de annulatieprocedure beschrijft en dat op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet op de huidige zaak toepasselijk is, voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen. De mogelijkheid om middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen is bijgevolg exclusief voorbehouden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het is de partijen echter toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

In casu blijkt dat de nieuwe stukken betrekking hebben op verzoekers bekering tot het christendom en zijn geneeskundige situatie. Uit de aanvullende nota blijkt duidelijk dat verzoeker hiermee een nieuwe grondslag aan het middel wil geven. De aanvullende stukken en de nota worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“De bestreden beslissing schendt:

-Schending van het artikel 74/11 Vreemdelingenwet ;
-Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet ;
-Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting ;
-Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
-Schending van de artikel 3 E.V.R.M. ;

4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.

In de bestreden beslissingen van inreisverbod wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.4.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing stelt dat er een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd omdat verzoeker zich schuldig gemaakt zou hebben aan het plegen van diefstal met geweld of bedreiging, aan het verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn en wetende dat hij hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van zijn naam, feiten, waarvoor hij op 22/07/2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat overeenkomstig het artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat de bestreden beslissing van inreisverbod niet afdoende rekening houdt met de humanitaire redenen, eigen aan het dossier van verzoeker.

Zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken aantoont dat de verzoeker actueel nog enig gevaar vormt voor de openbare orde gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van een inreisverbod van 3 jaar.

-4.4.1.

Gevaar voor openbare orde

De bestreden beslissing motiveert verder dat verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd krijgt wegens het feit dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde.

-4.4.1.1.

De bestreden beslissing luidt hierop als volgt:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan het verspreiden van stoffen die de indruk geven gevaarlijk te zijn en wetende dat hij hierdoor de vrees kan ontstaan voor een aanslag op personen of eigendommen en aan aanmatiging van zijn naam, feiten, waarvoor hij op 22/07/2021 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een niet definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.
Het plegen van bovenvermelde feiten druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe en veroorzaken een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

-4.4.1.2.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is verzoeker nog maar voor één feit veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 22/07/2021.

Verzoeker werd trouwens op verstek veroordeeld, en heeft pas verzet aangetekend toen hij hier akte van kreeg tijdens zijn verblijf in de gevangenis te Gent. Hij heeft toen op 03/05/2022 verzet aangetekend tegen dit vonnis.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van dit verzet en dat dit ook aanvaard werd door de rechtbank, houdt zij geenszins rekening met de motivering van dit vonnis.

De beoordeling van de rechtbank luidt als volgt:

"De rechtbank neemt de verzachtende omstandigheden aan zoals voorzien in de rechtstreekse dagvaarding.

Op 16 oktober 2019 verzette beklaagde zich hevig toen een winkeldetective hem betrapte in Lidl na de diefstal van een fles drank (tenlastelegging A - stukken 23-24, 27).
Op 12 januari 2021 werd beklaagde door de politie gecontroleerd naar aanleiding van wildplassen. Beklaagde was in een dronken toestand, trok zijn mondmasker naar beneden en blies ostentatief in het gezicht van de verbalisanten (tenlastelegging B - stukken 41 en 42). Beklaagde weigerde om zijn identiteit mee te delen en bleek een buskaart bij zich te hebben op naam van S. A., een identiteit die hij voordien had aangenomen (tenlastelegging C - stuk 15).

Beklaagde was in het bezit van een buskaart op naam van S. A.. Hij maakte ter zitting aannemelijk dat dit een afgekorte versie betreft van zijn naam, hij deze naam initieel opgaf bij zijn asielaanvraag en op die naam een buskaart bekwam. Er is niet aangetoond dat beklaagde bewust gebruik maakte van een valse naam. Hij wordt dan ook vrijgesproken voor het aan hem ten laste gelegde feit onder tenlastelegging C.

De vaststellingen van de verbalisanten en de verklaring van de winkeldetective zijn verder duidelijk. De feiten onder tenlastelegging en A en B zijn bewezen gelet op de gegevens van het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting.

2. Straftoemeting

De bewezen verklaarde feiten onder tenlasteleggingen A en B vermengen zich wegens eenheid van misdadig opzet zodat het past om overeenkomstig art. 65 lid 1 Sw. slechts één straf, de zwaarste, op te leggen.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de houding, persoonlijkheid, leeftijd en het blanco strafverleden van beklaagde in België.

De feiten zijn ernstig en getuigen onder meer van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit.

Beklaagde kampt onder meer met een alcoholprobleem en psychische moeilijkheden. Beklaagde brengt stukken bij inzake zijn persoonlijke situatie, nam deel aan het pilootproject Opvang en Oriëntatie van de stad Gent, volgt een begeleiding bij het CAW en het CGG en volgt Nederlandse les. Beklaagde werkt aan zijn problematiek. Er zijn redenen om aan te nemen dat beklaagde zich herpakt.

Teneinde de feiten te bestraffen en beklaagde aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van het plegen van verdere strafbare feiten, past het om de hierna bepaalde bestraffing op te leggen, weliswaar volledig met uitstel voor de termijn van drie jaar.
Beklaagde dient te beseffen dat bij het verder plegen van strafbare feiten, het uitstel kan worden herroepen."

(zie stuk 3)

Verzoeker werd op verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, doch hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken aldus kennis heeft van het vonnis van 24/05/2022, maakt zij in haar bestreden beslissing geen melding dat het vonnis hervormd werd tot 10 maanden.

Meer zelfs. Gezien verzoeker nog geen veroordeling heeft opgelopen tot een criminele of correctionele straf van meer dan twaalf maanden, verleent de rechtbank ook uitstel wat betreft de gevangenisstraf van 10 maanden voor een termijn van 3 jaar.

Uit het vonnis blijkt ook dat de Rechtbank rekening heeft houden met de psychische kwetsbaarheid van verzoeker ten tijde van de feiten. (zie hierboven)

Ook hiermee wordt er door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een inreisverbod van drie jaar wenst op te leggen, voor een enige veroordeling en die nota bene werd hervormd door de rechtbank en waaraan ook een uitstel van tenuitvoerlegging werd gegeven voor een termijn van 3 jaar, kan er verwacht worden dat verwerende partij een grondig proportionaliteitstoetsing doorvoert.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing! Deze toont niet aan dat verzoekende partij nog actueel een gevaar vormt voor de openbare orde!

-4.4.1.3.

De Raad heeft reeds in meerdere arresten geoordeeld dat het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat verzoeker actueel nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Indien de Rechtbank van Eerste Aanleg reeds oordeelde dat er ten aanzien van verzoeker een maatregel van genadigheid van aard is om zo op verbetering te hopen, kan de Dienst Vreemdelingenzaken bezwaarlijk motiveren dat verzoeker een inreisverbod van drie jaar dient opgelegd te worden omdat hij hierdoor een groot gevaar voor de openbare orde is.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing niet aan dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De motivering vindt geen grondslag in het administratief dossier.

Onmogelijk kan gesteld worden dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is, temeer de Rechtbank van Eerste Aanleg zelf reeds oordeelde dat er een uitstel van tenuitvoerlegging is voor zijn (hervormde!) gevangenisstraf van 10 maanden.

Onmogelijk kan een termijn van 3 jaar voorzien worden in het belang van de migratiecontrole.

4.5.

Eindbesluit

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen voortvloeiend uit een degelijk onderzoek, rekening heeft gehouden, quod non. Er is immers geen sprake van een degelijk onderzoek.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering van de bestreden beslissing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat het inreisverbod niet proportioneel is, noch gebaseerd is op alle feitelijkheden eigen aan het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing vindt steun in artikel 74/11, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet. Aan verzoeker werd immers geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

In het bestreden inreisverbod wordt gemotiveerd dat verzoeker op 22 juli 2021 door de correctionele rechtbank bij verstek werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden wegens diefstal en het verspreiden van klaarblijkelijk ongevaarlijke stoffen die ernstige gevoelens voor een vrees voor aanslagen kunnen opwekken. Verweerder motiveert dat de voormelde feiten de slachtoffers materiële maar ook morele schade toebrengt en bijdraagt aan het onveiligheidsgevoel in de maatschappij. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat er zich geen aanwijzingen bevinden in het administratief dossier waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een gezinsleven leidt in België. Verzoeker heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht ondertekend, maar maakte de vragenlijst niet over aan de administratie. Gelet op deze elementen en de aard van de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, stelt verweerder vast dat omwille van het belang van de migratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, het proportioneel is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij op 24 mei 2022 verzet aantekende tegen dit vonnis. Op 24 mei 2022 werd het vonnis van 22 juli 2022 hervormd en werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel voor een termijn van drie jaar. Verzoeker voert aan dat verweerder weet had van dit vonnis maar geen rekening heeft gehouden met de inhoud ervan. Verweerder heeft volgens verzoeker meer bepaald nagelaten de verzachtende omstandigheden die in het vonnis aangehaald worden, mee in rekening te brengen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van maatregelen ter vrijwaring van de openbare orde beschikt over een discretionaire appreciatiebevoegdheid. Net als een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch hoeft te leiden tot een verwijderingsmaatregel, kan het bestuur een maatregel nemen op grond van een eigen onderzoek en beoordeling van de feiten. Te dezen werd verzoekers straf, na het eerste correctioneel vonnis, op verzet bij vonnis van 24 mei 2022 hervormd tot een lichtere straf met uitstel. Dit laatste vonnis verklaart de feiten van diefstal en het verspreiden van klaarblijkelijk ongevaarlijke stoffen die ernstige gevoelens voor een vrees voor aanslagen kunnen opwekken, bewezen. Verzoeker toont niet aan dat het feit dat, na de bestreden beslissing, verzoeker alsnog werd vrijgesproken voor de gedeeltelijke tenlastelegging C (aanmatiging van naam) en dat verzachtende omstandigheden werden aangenomen, de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou maken. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd voor een duur van drie jaar en situeert zich aldus binnen de grenzen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarbij een "*algemeen*" inreisverbod kan worden opgelegd zonder dat daarbij noodzakelijk motieven ter vrijwaring van de openbare orde zijn vereist. Uit de motivering blijkt inderdaad dat de redenen van openbare orde *in casu* de reden vormen waarom een termijn van drie jaar werd opgelegd en niet een kortere termijn, doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gedeeltelijke vrijspraak voor een van de gezamenlijke tenlasteleggingen, tot gevolg heeft dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Er is niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de -bewezen geachte- feiten materiële en morele schade toebrengen en een onveiligheidsgevoel kunnen veroorzaken.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt uit het voorgaande dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen die eigen zijn aan de zaak. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT